

16 Απριλίου 2015

Ο Άγιος Νεομάρτυς και Οσιομάρτυς Χριστόφορος ο Διονυσιάτης

/ [Πεμπτουσία](#)

Μαρτύρησε στην Ανδριανούπολη στις 16 Απριλίου 1818

Ο Άγιος καταγόταν από την Ανδριανούπολη της Θράκης, από γονείς ευσεβείς. Το κοσμικό του όνομα ήταν Χριστόδουλος. Ήταν πράος, ήσυχος και καλοπροαίρετος άνθρωπος. Πολύ ευλαβής και θερμός Χριστιανός.

Στεναχωριόταν όταν άκουγε πως κάποιος Χριστιανός εξισλαμίζεται και προσπαθούσε με κάθε τρόπο να τον αποτρέψει. Αυτό όμως για το οποίο λυπόταν το έπαθε και ο ίδιος. Πώς συνέβη το γεγονός; Ο Άγιος ήταν ράφτης και είχε με ενοίκιο δικό του ραφείο. Έτυχε να χάσει κάποια χρήματα, που ήταν για να πληρώσει τα χρέη του και ούτε δουλειά είχε για να οικονομήσει κάτι. Ήταν πολύ απελπισμένος, δεν είχε να αγοράσει ούτε ψωμί αλλά ντρεπόταν να το φανερώσει παραπέρα.

Ένα πρωί πήγε σε ένα καφενέ που είχε ένας Αρμένιος εξωμότης. Μόλις τον είδε ο καφετζής τον χαιρέτισε. Τι κάνεις, Χριστόδουλε; Άνοιξες το μαγαζί σου;

Ναι, το άνοιξα, του απάντησε ο Άγιος, ενώ δεχόταν τον καφέ από τον καφετζή. Πίνοντας τον καφέ λέει στον καφετζή : Θ' αλλάξω.

Αυτό το ξεστόμισε χωρίς να έχει τίποτα στο νου του, ούτε που του είχε περάσει η ιδέα να εξισλαμιστεί.

Αμέσως όμως αντιλήφθηκε ότι ο λόγος του είχε εκληφθεί διαφορετικά και λέει του καφετζή, πάω να κλείσω το μαγαζί μου κι έρχομαι. Με σκοπό να απομακρυνθεί μήπως και τον κάνουν Τούρκο με τη βία.

Μόλις τ' άκουσε ο αρμένιος ο εξωμότης του λέει, κάθισε εδώ που είσαι και για το ραφείο μη φοβάσαι, δεν χάνεις τίποτε. Και,βγάζοντας το μιαρό κεφάλι του από το παράθυρο, φώναξε στους Τούρκους που ήσαν εκεί, βλέπετε αυτόν τον νέο; Ζητά να γίνει μουσουλμάνος.

Έφεραν αμέσως τον χότζα και του έκαναν περιτομή δια της βίας. Αυτός από την θλίψη του, για το κακό που τον βρήκε, λιποθύμησε. Τον συνέφεραν με νερό και ξύδι. Σαν πέρασαν λίγες ημέρες και θεραπεύτηκε η περιτομή, ο καφετζής ήθελε να τον κάνει γαμπρό του στην κόρη του και κληρονόμο της περιουσίας του. Όμως ο Άγιος δεν άκουγε καθόλου όλα αυτά, μόνο προσπαθούσε να βρει τρόπο να επιστρέψει στον Χριστό. Πήγε γι' αυτόν τον σκοπό στην Κωνσταντινούπολη, βρήκε κάποιο πνευματικό, εκείνος όμως δεν τον δέχτηκε, υποπτευόμενος παγίδα, με τη δικαιολογία ότι εκεί είναι η έδρα της Οθωμανικής αυτοκρατορίας και αν το μάθουν οι Τούρκοι θα κινδύνευαν οι Χριστιανοί. Έτσι ο Άγιος έφυγε άπρακτος και περίλυπος.

Επέστρεψε στην Ανδριανούπολη και προσευχόταν με πολύ πόνο, ιδιαιτέρως προς την Υπεραγία Θεοτόκο. Βρέθηκε τότε κάποιος Χριστιανός, ο οποίος τον οδήγησε στην Αίνο, πόλη της Θράκης, με λιμάνι στις εκβολές του Έβρου. Εκεί βρισκόταν το καΐκι της Ιεράς Μονής Διονυσίου του Αγίου Όρους, με το οποίο είχαν πάει οι μοναχοί για να αγοράσουν όσπρια για τη μονή. Εκμυστηρεύτηκε την υπόθεσή του σε ένα μοναχό, ο οποίος τον παρηγόρησε και τον δέχτηκε στο καΐκι κι ας ήταν με οθωμανικά ρούχα. Έφθασαν στο Άγιο Όρος στην Ι. Μονή Διονυσίου, εκεί εξομολογήθηκε στον ηγούμενο, ο οποίος τον παρηγόρησε και του έδωσε τον ανάλογο κανόνα της εξωμοσίας.

Ο Άγιος εντάχθηκε στην αδελφότητα του Ι. Κοινοβίου και αγωνιζόταν πνευματικά με τέλεια υπακοή, νηστεία, αγρυπνία, γονυκλισίες, τα δε μάτια του έγιναν

αστείρευτες πηγές δακρύων. Αναστενάζοντας έλεγε συχνά στον ηγούμενο τον λογισμό του, να τον κάνει μοναχό και να πάει να μαρτυρήσει για τον Χριστό. Ο γέροντας τον παρηγορούσε και του συνιστούσε υπομονή και ό, τι θέλει ο Θεός θα γίνει. Εκείνος τότε επιδιόταν σε περισσότερη άσκηση. Βλέποντας τη ζωή του, όλοι οι μοναχοί απορούσαν για την μεταβολή του και την τόση πνευματική του προκοπή. Εκτιμώντας ο ηγούμενος την προθυμία και τον ζήλο του και την γενική πνευματική του κατάσταση τον έκειρε μοναχό με το όνομα Χριστόφορος και τον κοινώνησε των Αχράντων Μυστηρίων. Τότε άναψε μέσα του ο πόθος για το μαρτύριο, τόσο που ούτε να φάει δεν ήθελε ούτε τίποτε άλλο παρά να του δοθεί η ευλογία να πάει να ομολογήσει τον Χριστό και να τελειωθεί μαρτυρικά. Ο ηγούμενος αφού βεβαιώθηκε για την πνευματική του κατάσταση του έδωσε την ευλογία, του ευχήθηκε δε να εκπληρώσει τον πόθο του και τον παρεκάλεσε αφού επιτύχει το ποθούμενο να πρεσβεύει γι' αυτόν και όλη την αδελφότητα.

Ο Άγιος έβαλε μετάνοια στον ηγούμενο, ζήτησε συγχώρεση από όλη την αδελφότητα και έφυγε συνοδευόμενος από δύο μοναχούς. Με πλοίο έφθασαν στην Αίνο και από εκεί με τα πόδια ως ένα χωριό έξω από την Ανδριανούπολη, όπου η μονή είχε μετόχι. Την άλλη μέρα, Κυριακή των Βαΐων, αφού κοινώνησε ο Άγιος ξεκίνησε μόνος του για να παρουσιαστεί στην Ανδριανούπολη. Την Μ. Τρίτη πήγαν και οι δύο πατέρες οι συνοδοί του.

Αρχικά πήγε σε έναν πρώην συνάδελφό του ράφτη και του λέει :

Εγώ είμαι ο Χριστόδουλος και ήρθα να μαρτυρήσω για τον Χριστό. Να πεις να μου κάνουν παρακλήσεις, για να με βοηθήσει ο Θεός.

Αμέσως δε πήγε στο κονάκι του πασά και ζήτησε να παρουσιαστεί μπροστά του.

Εγώ, αφέντη, γεννήθηκα Χριστιανός, ανατράφηκα Χριστιανός και θέλω να πεθάνω Χριστιανός. Συγχρόνως πέταξε κάτω το κάλυμμα της κεφαλής του λέγοντας, να πάρε τη θρησκεία σου και δος μου τη δική μου, την αγία πίστη.

Μόλις τ' άκουσε αυτά ο πασάς οργίστηκε και διέταξε να τον ξυλοκοπήσουν στα πόδια και τη ράχη και να τον κλείσουν φυλακή. Κάθε μέρα τον βασάνιζαν με σκοπό να λυγίσει και να μεταστραφεί. Αυτός ο μακάριος παρέμενε σταθερός και τίποτε άλλο δεν έλεγε παρά Χριστιανός γεννήθηκα και Χριστιανός θέλω να πεθάνω. Η πίστη σας είναι κάλπικη, είναι του διαβόλου, πάρτε τη πίσω και δώστε μου τη δική μου την καθαρή και αγία.

Οι δήμιοί τότε γίνονταν θηρία ανήμερα από τον θυμό και πρόσθεταν βασανιστήρια πάνω στα βασανιστήρια. Αλλά τον ευλογημένο δεν τον έμελλε, όλα τα δεχόταν με μεγάλη ευχαρίστηση. Βλέποντας τη γενναιότητα και τη σταθερότητά του, καθώς

ήταν μόνο εικοσιτριών ετών νέος, απορούσαν και δεν ήξεραν πια τι να του κάνουν.

Τελικά τον καταδίκασαν στον δι' αποκεφαλισμού θάνατο.

Προχωρεί στον τόπο της εκτέλεσης ψάλλοντας το Χριστός Ανέστη, ήταν στο μεταξύ Τρίτη της Διακαινησίμου, το δε πρόσωπό του άστραφτε, όπως ο ήλιος.

Φθάνοντας τον γονάτισαν και έκοψαν την αγία του κεφαλή με το ξίφος και έτσι έλαβε τον στέφανο του μαρτυρίου.

Το αγίο του λείψανο έμεινε κατά τη συνήθεια τρεις μέρες στο τόπο της καταδίκης, άταφο.

Τη νύχτα ουράνιο φως το φώτιζε, το έβλεπαν Τούρκοι και Ρωμιοί. Οι μεν Χριστιανοί χαίρονταν, αγάλλονταν και δόξαζαν τον Θεό, οι δε Τούρκοι έλεγαν πως ο θεός ρίχνει φωτιά για να τον κάψει.

Μετά τις τρεις ημέρες έριξαν το τίμιο λείψανο στον ποταμό για να μην τύχει τιμών και ταφής.

Όμως ο Θεός τα οικονόμησε ώστε να το εύρουν κάποιοι ψαράδες και να το ενταφιάσουν σε ασφαλή τόπο.